

[Grove]

te lovforslag. Der er jo ikke omhyggeligt gennemgået for hver eneste person, man nu vil give opholdsret, om det er nødvendigt af humanitære grunde. Man breder det ud som en ret, nemlig når bare de har været her i 12 måneder. Så er det ikke en sagsbehandling længe, så er det en lovgivning, at blot sagsbehandlingen har taget 12 måneder, skal de have lov til at være her. Det har intet med retssikkerhed at gøre.

Jeg tror, at den måde, man tilfældigt lovgiver på for en gruppe mennesker nu, vil virke nedbrydende på den retsfølelse, man har ude i befolkningen. Der bliver her taget et særhensyn til en gruppe mennesker helt tilfældigt uden sagsbehandling, uden gennemgang af noget som helst. Blot fordi man har været ude at tænde et lys i kirken, skal der nu en særlovgivning til. Det vil befolkningen opfatte som et brud på den retssikkerhed, vi normalt har i dette land. Og som jeg før sagde, tror jeg, der er mange mennesker i dette land, der føler sig hårdt behandlet af retsvæsenet og også humanitært føler sig virkelig langt nede. Dem tager man ikke hensyn til. Men flygtningene skal have særbehandling!

Jeg tror, at man med et sådant lovforslag – selvfølgelig ubevidst, det erkender jeg – er med til at fremme en diskussion, som vi meget nødt vil have, ude i befolkningen på et grundlag, som krænker retsbevidstheden derude, fordi man føler, at der her bliver begået uretfærdigheder. Jeg synes, det er betænkeligt, at man igennem en sådan lovgivning vil begynde at give særrettigheder til en lille gruppe mennesker.

Man skulle hellere gå ind i den tankegang, som vi jo heldigvis kommer til at diskutere i foråret, at det er en ændring af udlændingeloven, der er nødvendig for at få en kort sagsbehandling. Men når man står pænt og siger, at det er noget, man vil være med til, skal man jo også samtidig være klar til at stramme betingelserne, for som de er i dag, er der jo ingen mulighed for at lave en kort sagsbehandling. Derfor skal der strammes op, og jeg vil da gerne have tilsagn fra partierne her i dag om, at man er klar til det, for justitsministeren er langt fremme med et lovforslag på dette område, og jeg glæder mig til, at der under forhandlingerne i Retsudvalget om denne særlovgivning vil ske en erkendelse hos alle af, at vi ikke kan

have den lange sagsbehandling, og at man derfor er klar til at stramme op.

Det vil vi fra konservativ side hilse med stor glæde, og jeg er også sikker på, at man vil hilse det med stor glæde i befolkningen.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Hr. Grove forudser, at der i vedtagelsen af lovforslag nr. L 211, som vi behandler nu, vil ligge, at sagsbehandlingstiden fremover skal være 12 måneder, og at hvis den kommer over de tolv måneder, har man ret til opholdstilladelse. Jeg vil gerne med det samme sige, at dette er en grundlæggende misforståelse. Dette ligger ikke deri. Vi har ikke den slags intentioner i Det Radikale Venstre.

Hr. Grove bruger samme argumentation, som justitsministeren har brugt et par gange i sine bemærkninger her fra talerstolen i dag, nemlig at årsagen til den lange behandlingstid er de mange ankemuligheder, og at det er dem, vi skal se på i udlændingeloven.

Til det må jeg sige, at Det Radikale Venstre ikke har taget stilling til stramninger i udlændingeloven og begrænsninger af ankemuligheder – overhovedet ikke. Og jeg vil gerne afvise, at ankemuligheder og brug af ankemuligheder i denne sag er hovedårsagen til, at vi står i den foreliggende situation. Det er grunden til, at vi i bemærkningerne til vores forslag har sagt, at vi gerne vil have en meget grundig redegørelse for hele sagsbehandlingsforløbet for de palæstinensere, vi taler om nu.

I Weekendavisen fra sidste weekend er der en lang artikel om sagen, og deraf fremgår det – jeg skal ikke tage stilling til, om det er korrekt eller ej, men det er forlydender, der har været andre steder end i pressen – at der i september 1990 blev givet afslag på en lang række ansøgninger om asyl fra statsløse palæstinensere, og at der ikke skete noget før i maj 1991. Der blev hverken anket eller taget skridt til at sende de afviste palæstinensere ud af landet. Det er nogle af de forlydender, der findes, og som vi ikke har taget stilling til, fordi vi ikke ved, om de er korrekte eller ej. Men jeg vil gerne nævne det i denne sammenhæng, for at det ikke skal hedde sig, at det alene er ankemulighederne, der gør, at vi er i en situation som den, vi er i i dag.